

A ház - lakói távol - elaludt...

Дом без жильцов заснул...

A ház – lakói távol – elaludt, de álmatlanság
Nem lát, a lelke tiszta és üres,
Magába néz magára zárt szemekkel,
De önmagát nem ismeri fel, és
Vadul felugrik, amikor a konyha
Kövére vízcsepp csattan le a csapból.
Nem búgnak a csövek már, nem csörög
A telefon.

Aludj csak, ház, nyugodtan,
Aludj, te légköbméter-árvaság! Majd
Megjönnek a lakóid, s az időt –
Nagy köcsögökben, kék vödrökben és
Befőttesüvegekben – visszahozzák,
S szélesre tárják minden ablakod.
Megállt az óra? Járt mégis? Megállt.
Ébredj fel, alvó ház! Itthon vagyunk.

(AZ [ARSZENYIJ TARKOVSZKIJ VERSEI](#) című kötetből. Baka István fordítása.)

[← Előző oldal](#) [Következő oldal →](#)